

V B O U D Ě

Co všechno jsou lidi schopni snášet, ochromeni strachem ze samoty...

Tedy, jak jsme se seznámili: ano. — šla jsem, totiž, řekli mi — ne: myslela jsem — prostě bylo to někde napsáno — nevím — to je fuk — že tamtudy, to že je moje cesta — že tudy a pak dál, to že je ten směr — že tamtudy a pak dál, potom, ne teď: teď je to jenom jako, nic vážného, jen příprava, pracovat na sobě a tak — ale štěstí je to, co teprv přijde, když si to zasloužím a budu se snažit, teprv to, co potom přijde, to že je ten život, to štěstí, jak ho známe a jak ho chcem —

bílý dům s velkými okny, terasa, před ní svěže zelený trávník, na něm bílé židle a stůl, za ním sedí on, sošný a zdatný, široká ramena, veliké bílé zuby — vějířky vrásek od úsměvu, znáte to, měkký pletený svetr, co se tak krásně objímá — a zlehýnka prokvetlé skráně —

protože jsme spolu už dlouho a naše štěstí je trvalé —

a já, která mám odvahu ukázat celému světu, že mé prádlo je zářivě bílé, já přicházím zprava a s úsměvem mu předkládám voňavou kávu — voňavou bábovku — voňavý tělový sprej —

a on mě objímá a směje se na mě — a já se směju na něj, po zeleném pažitu k nám běží dvě vymydlené, rozesmáté děti, aby nás objaly a s chutí se pustily do kávy — bábovky — tělového spreje — stranou v pozadí stojí nové auto — taky na splátky —

Prostě pohoda, láska a náruč — to všechno že bude, ale až potom. Teď si mám hledět svého a mazat si na hubu tenhle krém, všechno ostatní pak přijde samo —

Tak jsem teda šla —

a byla tam taková bouda a uvnitř síť a v ní byl on, špinavý a zpocený, zmítal se v síti a v řetězech, vztahoval ke mně ruce a sténal a prosil a volal mě jménem a byl tak opuštěný a sám —

a mé divné já říkalo, vidíš ho? jak je nešťastný? to ho v tom necháš? když tě tak prosí? jeho život teď záleží na tobě! co s tím uděláš? no...?

A tak jsem ho začala z té sítě dostávat, protože to se musí, nemyslet na sebe a pomáhat bližním a tak, abychom byli užiteční, aby nás měl někdo rád, abychom dostali od Boha jedničku —

rozmotávala jsem uzly a uvolňovala řetězy, snažila jsem se ho z té sítě vyprostit, až byl konečně venku —

a já byla uvnitř —

svázaná —

a on vstal a hodil na mě deku.

Křičela jsem, co si to dovoluješ, ty pitomče? Vždyť jsem ti pomohla, pusť mě ven!

Tak dobře: co chceš? Znásilnit mě? Okrást? Tak dělej, co čekáš?

Hele, o co ti jde? Chceš si promluvit? Tak fajn, sundej mi ten šrot a dáme řeč: cejtíš se sám? Žádněj div v týhle

díře — to je celý tvoje? ta bouda? to sis postavil sám? a ta dy žiješ? jenom ty? máš někde rodinu? máš vůbec nějakou? ty neumíš mluvit? tak aspoň kejevni, sakra, jestli mě vnímáš! — hele, jestli seš němej, jestli máš problém, můžem se domluvit...

Bože, ty seš vůl —

No tak mě tu máš — a k čemu?

Tak mě zbij nebo mě znásilni, křič! Tak mluv a nečum!

Víš, co seš? já ti řeknu, co seš, seš normální sráč, slyšíš?! Saďour a sráč!

Tak už mluv, sakra!!

A rozvaž mě. To bolí! Slyšíš, to bolí! Rozvaž mě, nebo — tak dobře: prosím! Já tě teda prosím, byl bys tak hodnej a mohl mě rozvázat? Prosím!

Tak fajn — máš mě tu na zemi, svázanou, na špinavejch prknech a brečim... seš rád? tos chtěl?

Mluvila jsem na něj, prosila, brečela, zoufale, úlisně, zle — a on mlčel, nehybně mlčel — bez výrazu, nehnutě, mlčky mlčel — v tom je obludná síla, paní doktorko, nereagovat. Neudělat nic. Strašlivá moc...

Když jsem pak ztichla, poodešel někam dozadu do tmy, věnovat se svým hračkám. A já tam ležela, svázaná pod dekou — bez hlesu, bez pohybu.

Jeho hračky:

Pastelky, barvičky, panenky panácci, hadříčky, břitvičky, skalpítky, nožičky, elektrická křesílka, vojáčci, tančičky, letadýlka, granátky, raketky, odpalovací rampičky, chemické zbraničky, atomové bombičky, motorizovaná pýchůtka, ženijní jedůtky, generální štábík... vše pečlivě srovnáno a přikryto hadrem...